

HARGITAI PÉTER

Bálványteremtő ima

Morvay Lászlónak

*Kezem alatt agyag
halak lubickolnak,
cigánykereket hánynak
majd forrt zománcban fonják
a halál bonyolult szövetét.*

*Egyszercsak én is halra
szállok, finom erezetű
halottilepel lényre,*

*szálkás élet-éhes piranára
melynek vér-hűvös kopoltyú
szárnya éles, lebelete sárga,
kisértet a mennyasszonya,*

*én meg az ura,
egyben a szakálás bába
s Mária véresen szült Fia:*

*marcangolt állkapcsom
durvára hagyom, tele röggel,
vissza a gránittömbökhöz*

*vissza a sziklákhöz utazom,
szobor-merev varázslatom,
kőből fojtott koponyám, sörényem,*

*moha-talpú, sápadt életre vágyó
lényem kinek bőrét már visszagyűrte
az élet: ebben a horzsolt bálványban
haljak és éljek örökké örökre. Amen.*

„Elment anyád”

Fejes körül csillagkoszorú, Mária Siralom.
 Hajnali madárkák szárnyai lassacskán
 kelnek a templom fölött. Álmos szívemet tutajon
 tolom feléd: Vittél volna magaddal! –
 de te inkább fehér libákkal utazol azt mondták
 Dunántúlon valahol. De én nem hiszem
 hogy elszöktél fiadtól. Ugye meghaltál.
 Láttam lelkedet nyilvesszőként szökellni
 egy távoli tenger felé. Bánatosan eveztel
 túl a Balatonon, túl a határon, földöntúl
 a halál vizében. Későn ébredtem, kapkodtam,
 legszívesebben utánad ugrottam volna arkangyal
 szárnyakkal oda ahol a halottak laknak, ahol
 nincsennek földi kincsek, szalmakazalok, kalászok,
 kincses kalendáriumok, lombok, dombok, doromboló
 macskakölykök, hömpölygő hóesések, havasok,
 karácsonyok, tavaszok, ősök, rácsok, börtönök,
 kovácsolt bilincsek, ösztönös indulatok, szavak,
 hisztis gyermekek, apák, anyák, rokonok,
 babonás, ráncos, fekete-kendős siratók.

